

## 04 Care este sensul profețiilor din Vechiul Testament

### Care este sensul profețiilor din Vechiul Testament

În general, când ne gândim la profeții, ne gândim la preziceri despre evenimente viitoare. Și au fost și continuă să fie mulți oameni care pretind că au puterea de a vedea viitorul. Dar profeții din Scriptură sunt caracterizați prin aceea că ei le transmit oamenilor cuvintele lui Dumnezeu, lucru care se vede imediat din cuvintele “așa vorbește Domnul”, repetate de atâtea ori în cărțile profeților. Am putea spune: “Păi, în numele cui ar fi putut să vorbească acei oameni pentru ca mesajele lor să aibă autoritate?” Atunci, să vedem care este sensul mesajelor pe care le-au transmis ei și cui i-ar fi slujit aceste mesaje. Așa cum am spus mai înainte, în această scriere nu intenționez să fac un studiu amănunțit al acestor cărți – pe care l-au făcut mulți alții înainte –, ci numai să prezint câteva aspecte care le dau un caracter net deosebit față de orice alte cărți care s-au scris în decursul istoriei, și aceasta cu scopul de a-l provoca pe cititorul acestor rânduri să cerceteze Biblia.

Să începem cu cartea profetului Isaia, care are cea mai mare ca întindere și una dintre primele din punct de vedere cronologic. Potrivit cu ceea ce spune cartea, autorul a trăit mulți ani în Ierusalim, pe parcursul domniei împăraților “Ozia, Iotam, Ahaz și Ezechia” și prezintă “viziunile” din partea Domnului le-a avut pe parcursul acelor ani. Și ce are el de spus? Cartea începe cu o mustrare aspră din partea Domnului la adresa lui Israel, în care tot poporul este acuzat pentru necredința și nerecunoștința față de Domnul, pentru că a arătat dispreț față de “Sfântul lui Israel”. Rămânând numai la aceste prime muștrări am putea zice că, Isaia, fiind dintre preoți, muștra aspru tot poporul pentru că se depărtau de religia lăsată de Moise și, prin aceasta, clasa preoților era dezavantajată. Dar ia să vedem ce mai spune în continuare profetul: “«Ce-mi trebuie mulțimea jertfelor voastre?» zice Domnul; «Sunt sătul de arderile-de-tot de berbeci și de grăsimea vitelor îngrășate și nu-mi place sângele taurilor și al mieilor și al țapilor ... cine a cerut aceasta din mâna voastră, ca să călcați curțile Mele? Nu mai aduceți daruri deșarte. Tămăia Îmi este o urâciune, luna nouă și sabbatul, chemarea adunărilor. Nu pot suferi nelegiuirea și adunarea de sărbătoare. Sufletul Meu urăște lunile voastre noi și sărbătorile voastre Îmi sunt o povară. Am obosit purtându-le. Și când vă veți întinde mâinile, Îmi voi ascunde ochii de voi; chiar dacă vă veți înmulți rugăciunile, nu voi asculta: mâinile voastre sunt pline de sânge. Spălați-vă, curățiți-vă; depărtați răutatea faptelor voastre dinaintea ochilor Mei; încetați să faceți rău!»” (Isa. 1.11-16). Iată că nu lipseau deloc manifestările religioase, ba chiar poporul îndeplinea o mulțime de ritualuri. Ei aduceau o mulțime de jertfe și țineau sărbători; nu se puneau problema că templul era gol și că preoții erau aproape muritori de foame, ca, de nevoie, să se apuce să strige către tot poporul pentru ca să-i determine să se întoarcă la religia de pe urma căreia era asigurată existența acelor preoți. Cu toată religiozitatea manifestată, poporul, și în special conducătorii sunt acuzați de nedreptate, ipocrizie și de răzvrătire împotriva Domnului. Și profetul anunță judecata cu care vor fi loviți vrăjmașii Domnului și că va așeza din nou judecatori la Ierusalim și orașul se va numi “Cetatea dreptății” și “Oraș credincios”. Deși acuză nedreptatea socială, profetul nu este un revoluționar care să îndemne poporul la revoltă, la răsturnarea ordinii sociale existente, prezentând oamenilor asupra mirajului unei societăți în care vor trăi bine cu toții, ci face apel la credința în Domnul, care iubește dreptatea și dorește schimbarea inimii omului păcătos. Și acest aspect al ipocriziei religioase este reluat și în finalul cărții “Cel care înjunghie un bou este ca acela care ucide un om; cel care jertfește un miel, ca acela care rupe gâtul unui câine; cel care aduce un dar de mâncare, ca acela care aduce sânge de porc; cel care oferă o aducere-aminte de tămăie, ca acela care binecuvântează pe un idol. După cum ei și-au ales căile lor și sufletul lor se desfătează în urâciunile lor, și Eu voi alege nenorocirea lor și voi aduce asupra lor lucrurile de care se tem, pentru că Eu am chemat și nimeni n-a răspuns; am vorbit și ei n-au ascultat, ci au făcut ce este rău în ochii Mei și au ales ceea ce nu-Mi place” (Isa. 66.3-4). Profetul spune că Dumnezeu dorește nu ca omul să facă fapte mari pentru El, ci ca inima omului să fie plină de dorința de a face ceea ce îi este plăcut lui Dumnezeu: “Dar spre acesta Mă voi uita: spre cel smerit și zdrobit în duh și care tremură. la cuvântul Meu” (Isa. 66.2).

Apoi, în capitolul al doilea, profetul spune despre o vreme, la “sfârșitul zilelor” când “muntele casei Domnului va fi întărit în vârful munților și se va înălța peste dealuri; și toate națiunile vor veni spre el” și “din Sion va ieși legea” și atunci vor înceta războaiele și Dumnezeu va judeca între națiuni. Iată unul din textele pe care se bazează mulți din poporul evreu pentru a afirma că ei sunt o națiune superioară celorlalte. Dar în acest text nu este nicidecum preamărit poporul Israel, ci Domnul este Cel care face lucruri mărețe, care, lucruri pe care omenirea nu pare capabilă să le realizeze: oare pare posibil ca, în viitorul apropiat, să înceteze toate războaiele din lume? “Și mândria omului va fi smerită și trufia oamenilor se va pleca și Domnul singur va fi înălțat în ziua aceea” (v. 17). Deci, nici vorbă de naționalism sionist. Și ce spune profetul despre omenire: “Terminați cu omul, a cărui suflare este în nările lui; pentru că în ce s-ar ține seama de el?” Aceasta când, de-a lungul istoriei, orice filozof, orice istoric și orice om politic a căutat să îl înalțe pe om. Ar putea oare un om să spună de la sine însuși o asemenea frază? Cine altcineva decât Dumnezeul atotputernic și Creatorul tuturor lucrurilor ar putea da o asemenea sentință?

După acestea profetul spune despre calamitățile care se vor abate asupra Ierusalimului și a împărăției lui Iuda ca urmare a necredinței. Ei au fost aleși de Dumnezeu pentru ca să aibă niște privilegii deosebite, dar ei au fost necredincioși și au vrut alte lucruri. De aceea Domnul îi pedepsește și din tot poporul numai o rămășiță va fi salvată: “Rămășița se va întoarce, rămășița lui Iacov, la Dumnezeu cel puternic. Căci chiar dacă poporul tău, Israel, ar fi ca nisipul mării, numai o rămășiță din el se va întoarce; nimicirea hotărâtă se va revărsa în dreptate” (Isa. 10.21-22). Aceste cuvinte nu îndreptățesc nicidecum naționalismul și este sigur că nu făcea plăcere conducătorilor de atunci ai poporului și nu poate fi agreat nici de conducătorii de azi.

Și nu numai că aceste mesaje nu sunt pe placul poporului, nici al conducătorilor din timpul de atunci sau din zilele noastre, dar cartea lui Isaia mai cuprinde și anumite lucruri pe care autoritățile religioase iudaice nu vor să le înțeleagă. Mă refer în mod special la capitolul 53. “Cine a crezut ceea ce ni se vestise? Și cui i s-a descoperit brațul Domnului? Pentru că El a crescut înaintea Lui ca o odraslă fragedă și ca o rădăcină dintr-un pământ uscat. Nu avea nici frumusețe, nici strălucire, ca să ne atragă privirile, nici o înfățișare ca să-L dorim” (Isa. 53.1-2). Și astăzi ca și în perioadele cele mai grele ale istoriei lor iudeii religioși așteaptă pe cineva care să se arate puternic așa cum era Moise când i-a scos din Egipt, potrivit cu ceea ce este scris în cartea Deuteronom (Deut. 18.15-19). Dar iată că aici este prezentat cineva care are o poziție umilă pe pământ, ca o “rădăcină dintr-un pământ uscat”, “disprețuit și părăsit de oameni”. Și acesta “suferințele noastre le-a purtat și durerile noastre le-a luat asupra Lui”. Apare această persoană unică, care fiind într-o poziție de jos pe scara socială și disprețuit de tot poporul primește să fie pedepsit de Domnul pentru ca prin aceasta ceilalți, care rătăceau ca niște oi, să fie vindecați. “Și groapa Lui a fost rânduită cu cei răi, dar El a fost cu cel bogat în moartea Lui, pentru că nu făcuse nici o violență, nici nu a fost viclesug în gura Lui”. Dar, după această

moarte ca a unui răufăcător, “Își va lungi zilele și plăcerea Domnului va prospera în mâna Lui. Va vedea din rodul muncii sufletului Săui și va fi satisfăcut”. Se poate vorbi în mod mai clar despre înviere? Despre cine altcineva ar putea fi vorba decât despre Hristos Isus, pe care nici acum autoritățile religioase ale iudeilor, cei care au această carte a lui Isaia printre scrierile lor sfinte, nu doresc să îl recunoască? Dar nu numai evreii nu sunt dispuși să-L recunoască, ci oare câți sunt dispuși să ia literal cuvintele care spun că El “va împărți prada cu cei puternici, pentru că Și-a dat sufletul la moarte și a fost numărat cu cei fărădelege; și a purtat păcatul multora și a mijlocit pentru cei fărădelege”? Este ceva într-adevăr incredibil. Și de ce ar fi scris Isaia ceva atât de incredibil dacă nu pentru că Dumnezeuul atotputernic l-a pus să scrie așa? Suntem oare dispuși să recunoaștem că trebuie să terminăm cu omul, așa cum scrie Isaia în capitolul 2 și că singurul om perfect înaintea lui Dumnezeu, pe care El îl va înălța este acesta din capitolul 53?

Dacă mulți se întreabă de ce, dacă este un Dumnezeu atotputernic, nu vine El să instaureze ordinea pe pământ și să pună capăt la atâtea lucruri rele, iată că această perioadă în care pe pământ va fi o guvernare potrivită cu voia Domnului este descrisă în capitolul 65. “Pentru că, iată, Eu creez ceruri noi și un pământ nou; și cele dinainte nu vor mai fi amintite, nici nu vor mai veni în inimă ... Nu va mai fi acolo prunc care să trăiască puține zile, nici bătrân care să nu-și împlinească zilele. Căci cine va muri în vârstă de o sută de ani va fi tânăr, iar păcătosul în vârstă de o sută de ani va fi blestemat ... Nu vor munci în zadar, nici nu vor naște copii care să fie spre groază, pentru că ei sunt sămânța celor binecuvântați ai Domnului și urmașii lor împreună cu ei. Și va fi așa: înainte de a chema ei, Eu voi răspunde și, în timp ce ei încă vor vorbi, Eu îi voi auzi”. Dar aceasta vine după multe judecăți grele asupra tuturor națiunilor și asupra poporului Israel și după ce rămășița credincioasă din Israel a ajuns să spună “Pentru că toți am ajuns ca ceva necurat și toate faptele noastre drepte sunt ca o haină mângjită; și toți ne veștejim ca frunza și nelegiuirile noastre ne poartă ca vântul” (Isa. 64.6). Deci cei care se vor bucura de această lume nouă nu sunt prezentați ca fiind unii deosebit de destoinici sau puternici, care s-au luptat și au făcut fapte mari, așa cum îndeamnă orice religie, ci sunt oameni care s-au pocăit, adică s-au recunoscut total nevrednici înaintea lui Dumnezeu, chiar dacă erau plini de bune intenții, și care recunosc a fi în totul dependenți de Dumnezeu.

O caracteristică a tuturor profeților este aceea de a fi nepopulari, pentru că mesajele lor erau nefavorabile pentru popor, pentru conducători și chiar și pentru preoți. Și aceste mesaje nu numai că îi făceau să fie nepopulari, ci le și aduceau suferințe din partea celor care erau lezați de cuvintele lor, adică aproape din partea întregului popor. Aceste suferințe sunt prezentate cel mai bine în cartea profetului Ieremia, care a trăit sfârșitul împărăției lui Iuda și cucerirea și dărâmarea Ierusalimului de babilonieni. Ne putem întreba, pe bună dreptate, de ce ar persista cineva în a vorbi și a scrie lucruri care nu numai că nu îi aduc nici un profit, ci îi atrag oprobiul tuturor celor din jur. Un răspuns facil, pe placul celor care vor să nu își creeze nici un fel de probleme ar fi că era un nebun care suferea de grandomanie și se credea superior tuturor celor din jurul lui, închipuindu-și că numai el îl cunoaște pe Dumnezeu, așa că toți ceilalți ar face bine să asculte de el. Dar ia să vedem ce spune Ieremia despre modul cum și-a început lucrarea: “Și eu am zis: Vai, Doamne Dumnezeule, iată, eu nu știu să vorbesc, pentru că sunt un copil! Dar Domnul mi-a zis: Nu zice: «Sunt un copil», pentru că vei merge la toți aceia la care te voi trimite și vei vorbi orice îți voi porunci. Nu te teme de ei; pentru că Eu sunt cu tine ca să te scap, zice Domnul. Și Domnul Și-a întins mâna și mi-a atins gura. Și Domnul mi-a zis: Iată, am pus cuvintele Mele în gura ta. Vezi, în ziua aceasta te-am pus peste națiuni și peste împărății, ca să smulgi și să dărași și să distrugi și să surpi, să zidești și să sădești” (Ier. 1.6-10). Deci, iată că el și-a început lucrarea marcat de sentimentul slăbiciunii, nu gândind că este deosebit de inteligent sau de capabil, ci fără pic de încredere în sine, numai cu încredere în Dumnezeu și dominat de sentimentul responsabilității înaintea lui Dumnezeu. Și astfel, el a spus din partea lui Dumnezeu că nu este nimeni în Ierusalim care să caute adevărul și să facă dreptate, că toți sunt necredincioși Domnului, care s-a îngrijit de ei, și de aceea vor fi luați în captivitate și deportați. Evident, aceasta i-a atras dușmănia tuturor, chiar și a preoților, până într-atât încât Pașhur, supraveghetorul Templului, l-a lovit și l-a pus în butuci (Ier. 20.1-7). Oare o asemenea experiență nu ar fi de natură să-l facă să-și schimbe purtarea pe oricine ar rosti de la sine însuși asemenea cuvinte? Dar ce a făcut Ieremia după aceea? l-a transmis tocmai împăratului Zedechia că Domnul va lupta împotriva lor și că îl va da pe Zedechia în mâna împăratului Nebucadnezar și că aceia care vor rămâne în cetate vor muri de sabie, ciumă sau foamete, iar aceia care vor ieși și se vor preda vor trăi. Putea să se aștepte la un tratament mai bun spunând acestea? Sigur că nu, dar spunea acele cuvinte cu multă durere pentru poporul lui pentru că așa îi dăduse Domnul să spună. Și în capitolul 21 vedem cum tot poporul a strigat că Ieremia este vrednic de moarte și numai câțiva dintre bătrânii cetății i-au potolit amintindu-le că și alți profeți au vestit cuvinte asemănătoare împotriva Ierusalimului, dar Ezechia, împăratul credincios, nu i-a omorât.

După ce a trebuit să sufere mânia preoților, căroră le-a spus că Templul avea să fie dăruit și a întregului popor, care era aproape să-l ucidă, Ieremia a trebuit să se confrunte și cu falși profeți, care pretindeau a vorbi în numele Domnului, dar de fapt le spuneau oamenilor lucruri favorabile, care le convenea să le audă, din aceia care “au legat cu ușurătate rana fiicei poporului Meu, zicând: «Pace! Pace!», și nu este pace!” (Ier. 6.14). Cu toate acestea, Ieremia a persistat în a vesti lucruri rele, pe care istoria le-a confirmat întocmai. Și chiar fiind închis pentru acele cuvinte, Ieremia a scris o carte cuprinzând lucrurile rele care aveau să vină peste Ierusalim, peste căpeteniile lui și peste tot poporul, pe care a trimis-o împăratului. Și toate acestea, profetul Ieremia le-a scris cu durere pentru popor și cu dorința ca, dacă se poate să fie cruțați de acele calamități, până într-atât încât Domnul îi spune: “Și tu, nu te ruga pentru poporul acesta și nu înălța pentru ei nici strigăt, nici rugăciune, pentru că nu-i voi asculta atunci când vor striga către Mine pentru nenorocirea lor” (11.14) și iarăși “Nu te ruga pentru poporul acesta pentru binele lor. Când vor posti, nu le voi asculta strigătul. Și când vor aduce o ardere-de-tot și un dar de mâncare, nu le voi primi; pentru că îi voi nimici prin sabie și prin foamete și prin ciumă” (14.11-12). Cu totul altfel decât stă în firea omului, care în mod natural caută să fie cât mai comod și mai confortabil în viață și atunci când cineva îl deranjează și îl împiedică să aibă confortul pe care și-l dorește, ajunge să considere că acea persoană îi este dușman.

Dacă nu era într-adevăr cuvântul lui Dumnezeu ceea ce spuneau profeții din Vechiul Testament, pentru ce ar fi vestit ei atâtea lucruri rele despre tot poporul din care făceau ei parte și pentru ce ar fi primit ei să sufere? Sigur că aproape toți vorbesc și despre restaurarea împărăției lui Israel, și că, odată cu aceasta toate națiunile vor veni la Ierusalim să se închine Domnului, dar toate aceste lucruri mărețe vor fi nu ca urmare a faptelor mari ale poporului, ci prin bunătatea și îndurarea Domnului și numai o rămășiță credincioasă din popor se va bucura de aceasta, după ce cei mai mulți vor pieri fiind pedepsiți de Domnul. Și nu numai atât, scrierile lor cuprind lucruri pe care și azi evreii, chiar avându-le printre cărțile lor sfinte, nu par să le înțeleagă, anume pasaje care spun că Mesia, Unsul, va avea de suferit înainte de a împărăți. În afară de Isaia care vorbește în capitolul 53 despre suferințele, moarte și învierea lui Mesia, mai sunt și alții care spun câte ceva despre acestea. Unul dintre aceștia este Daniel, care spune: “Unsul va fi nimicit și nu va avea nimic; și poporul unui conducător care va veni va distruge cetatea și sfântul locaș și sfârșitul ei va fi cu un potop; și până la sfârșit va fi război: pustiirile hotărâte” (Dan. 9.26) – nu seamănă aceasta grozav de mult cu un rezumat al morții lui Hristos și al distrugerii Ierusalimului de romani, după care războaiele pe teritoriul Israelului continuă până în zilele noastre? Un alt pasaj remarcabil este în profetul Zaharia, care arată cum, la începutul restaurării împărăției, iudeii se

vor pocăi și vor plânge: “Și voi turna peste casa lui David și peste locuitorii Ierusalimului duhul îndurării și al cererilor; și vor privi spre Mine, Acela pe care L-au străpuns; și vor boci pentru El, cum bocește cineva pentru singurul lui fiu, și se vor amări pentru El, cum este cineva în amărăciune pentru întâiul său născut” (Zah. 14.10). Oare nu așa s-ar întâmpla cu iudeii când ar ajunge să afle că Isus, pe care L-au dată să fie crucificat – deci străpuns – este de fapt Mesia? Oare înțelegea Zaharia ceea ce scria? Cred că nu, ci, așa cum spunea apostolul Petru: “au căutat și au cercetat stăruitor profeții care au profețit despre harul arătat față de voi, cercetând spre care sau ce fel de timp arăta Duhul lui Hristos, care era în ei, mărturisind dinainte patimile care erau pentru Hristos și gloriile de după acestea” (1. Pet. 1.10-11). Și de ce s-au păstrat în cărțile sfinte ale evreilor aceste pasaje care le creează atâtea probleme, dacă nu pentru că este Cuvântul lui Dumnezeu și Dumnezeu însuși S-a îngrijit ca aceste cărți să nu fie modificate așa cum ar conveni oamenilor?

[clickbible.org](http://clickbible.org)